

ölmek için

beni sümbülteberlerin, nergislerin ortasına koyma

bırakma beni dünya sularına

galaksilere de bırakma beni

beni önce o açılı verrev bakışın bileziğinin ortasından geçir

ve kırık dökük taş merdivenlerden gölgeleri rüzgarda esen eski ağaçlara doğru götür yukarı kaldır öte yana

kimseye gösterme beni ne kızıma ne kardeşlerime ne kız kardeşime ne oğullarıma

odada yataklarda uyuyanların tümünün ne kadar tuhaf suratları var

ne kadar yorgunum

beni sona basamağa bırak dön ve in aşağıya

ve meyve ve çiçek ve hurmayı al götür

yeri burası değil

senin ayak sesin dünyanın sonu yapraklarının dökülüş mevsimindeki turna kanatlarından dökülen teleklerin sesidir

senin gidişinin sesi bitti şükür

ne kadar yorgunum

uzun dinlenmeye ihtiyacım var

beni çölün ruhunun sırtına bindir

git

ertesi gün gelmek istersen gel ve bir ayna getir

ve benim ahlarımla resmini de gör

gör seksen yaşındaki küçük kız kumaştan oyuncak bebek nasıl yüzü koyun yere düştü

sonra beni benim etrafımda döndür

ve o açılı verrev bakışın bileziğinin ortasında beklet

beklet ve döndür

ki ben

yokmuşum hiç!

Yazan: Rıza Beraheni

Çeviren: H.H.

